

ביותר של ישו מנצרת. היתה לכך, אולי, סיבה הגיונית: אנשי הפועל-הצעיר במשך קים התלבטו כה רבות בקבלם את הדגל הא- דום, עד שהפכו יותר אפיפיוריים מן הא- פיפיור עצמו.

„איך זה יתקבל?“ קראו אנשי המשקים במרכז. „כל הבתים במשק יהיו מקושטים בדגלים אדומים, חוץ מבית-הספר. מה יגי- דו הילדים? זה לא יהיה טבעי! זה יהיה מוזר!“

השיב בי. גי: יש מקומות שהם קודש לסמלי המדינה. אפילו הפלמ"ח לא הניף את הדגל האדום. מדוע? מפני שהוא הבין שהוא משרת את האומה כולה. גם היום אין הדגל האדום מתנופף על מחנות הנח"ל במשקים. אז מה?!

רוקח או אני? בי. גי ידע שאין זה ויכוח על הדגל בלבד. מאחורי ההתנגדות לדגל הסתתרה ההתנגדות לעצם ביטול זרם העובדים, שלא נעלם עדיין. כשאחד המת- וכחים, איש קבוצה, התרגש ש... זה רק הת- חלה של קיפול דגלים! התרתח בי. גי., שיסע אותו בחימה: עם מי אתה מתחכך? עם רוקח או אתי?!

בכל הויכוח לא הזכיר בי. גי את הנימוק העיקרי: שההחלטה תהרוס את הקואליציה, תכניס את מפא"י למבוי סתום. היתה לכך סיבה הגיונית: הוא חשש שנימוק זה ירגיז עוד יותר את חסידי הדגל, הרגישים לטענת מפ"ם שמפא"י הפכה שפחה לצ"כ.

אולם יתכן והיתה עוד סיבה שניה, בהכרה או שלא בהכרה: בי. גי היה מוכן שיריביו יקבלו את ההחלטה, יגרמו למשבר, ייחכחו אחת ולתמיד שהם „יתחרכנו“ כל פעם שהם פועלים בנגוד לעצתו. חשבון זה הוכח כנכון.

יום שני: זה הסוף!

מקום העלילה עבר למלון עדן, ירושלים, בו מתגוררים רוב השרים וחברי הכנסת של הצ"כ.

בבוקר, בשעה שמונה, ירדו הצ"כים הרא- שונים לחדר-האוכל, נטלו לידם את העיתונים. עינם עברה על פני הכותרת הראשית, שדנה בהצעות אום בקוריאה ובמתיחות על הג- בול, ננעצה לפתע בידיעה קטנה שהודיעה על החלטת מרכז מפא"י.

לראשונה לא האמינו למראה עיניהם. הם לקחו את כל עתוני הבוקר, השוו את נוסח הידיעה בעתונים השונים. הם נוכחו לדעת שהיא בכל עתון.

שונה מאז הסכם בן-גוריון — זיבוטינסקי, לפני 20 שנה, שמרד כזה הצליח. ב-60 קול נגד 21 קיבל מרכז המפלגה החלטה ש- היתה סטירת-לחי למנהיגה: רוב ההורים בכל בית-ספר יוכל להחליט כי הדגל האדום יונף ושיר האינטרנציונל יושר בבית-ספר, בחג ההסתדרות ובאחד במאי.

החוק שאיננו. היתה זאת מכמה בחי- נות החלטה כמעט אבסורדית:

- לא קיים שום חג ההסתדרות. „החג היחיד הקיים כיום הוא „חודש ההסתדרות“.
- לא הוגדר מה זה „רוב ההורים“.
- לא נאמר שהמדובר רק בזרם העוב- דים — שאותו התחייבה מפא"י בממשלה ל- כסל בכללי. משמע שגם בבתי ספר הנמנים כיום עם הזרם (הציוני —) הכללי יכול „רוב ההורים“ להחליט מחר על הנפת דגל אדום. הדבר היה אפשרי, לפי נוסח ההחלטה, אפילו באוניברסיטה העברית ובטכניון החי- פאי. איש לא היה יכול להאמין שהצ"כ יס- כימו לכך.

שאלו הפך פאול. החיותות שהתגבשו במרכז המפלגה לא היו סחות מוזרות. לפני שנים רבות, כשצצה ההצעה לאחד את שני פלגי הפועלים — הפועל-הצעיר ואחדות- העבודה — במפלגה אחת, היא מפא"י, נכ- של המו"מ כמה פעמים בגלל הדגל האדום. אנשי הפועל-הצעיר, שהיו אנטי-מארכסיס- טים ושלא האמינו בסולידריות בינלאומית של מעמד הפועלים — התנגדו בהחלט לדגל זה. עתה הצביעו דוקא הם בעד הדגל, בעוד שרבים מבין אנשי אחדות-העבודה לשעבר הצביעו נגדו.

„שאלו הפך פאול“, התלונן איש המעוט, בהשוותו את אנשי הפועל הצעיר לרב היהודי שיצא ללחום בנוצרים, הפך תלמידו האדוק

* בן-גוריון כרת הסכם זה בלונדון, בתי- וכו של פנחס רוטנברג, אחרי זיבוטינסקי פירסט את מאמרו הגדול בו דרש „לשבור“ את ההסתדרות. לפי ההסכם היו הרביזיוניס- טים נכנסים להסתדרות, ההסתדרות היתה מסכימה לבוררות-חובה של סטוכווי-עבודה, בהסתדרות הציונית היתה נוצרת שביתת-נשק. רוב מנהיגי המפלגה תמכו אז בבי. גי., אולם רוב אנשי השורה ואנשי ההתיישבות הכריעו נגדו במשאל חברי-ס. רוב זה כלל, מלבד המנוהגים שעברו מאז למפ"ם, את זיאמה ארן — שהיה גם השבוע מרכז המרד.

האיש שהלך — ונשאר: שר החינוך בן-ציון דינור, אחד המתנגדים החריפים ביותר של הדגל האדום על בתי-הספר, הגיש את התפטרותו לראש-הממשלה למחרת ההחלטה של מרכז מפא"י. הפרשנים ניבאו כי יעלה בידו בי. גי, לשכנע אותו להישאר. הם לא טעו.

יום ראשון: החיך ירד

בשעה חמש אחרי הצהריים התכנס מרכז מפא"י באולם הועד הפועל של ההסתדרות. נכחו רוב חברי גוף זה, הכולל כ-150 חברים. דוד בן-גוריון נכנס לאולם כשפניו זוהרים כרגיל. לא הוא — ולא איש אחר מבין הנוכ- חים — שיערו שתתקבל החלטה שתשמיט את הקרקע מתחת לרגליו של מנהיג המפלגה ונציגה העליון בממשלה. אולם כשהחל הויכוח ירד החיך מעל שפ- תיו של ראש הממשלה. הוא שיער מראש שתעורר רוח קלה מסביב לדגל האדום. הוא לא שיער שתהיה זאת סערה, ושבערה זו יטפה הרגל על פניו. זו הפעם הראשונה, מאז ביקש מנגנון המפלגה למסור את כסא הנשיאות ליוסף שפרינצק, אויבו האישי, פרץ מרד גלוי במפ" לגה נגד מרותו של בי. גי. וזו הפעם הרא-

תוספת הודעה שבשאלה זו תתכן התפטרות השרים הצ"כיים מן הממשלה.

● בממשלה התנהל דיון על השאלה. לא הוחלטה החלטה רשמית, אולם הושג „סיי- כום“ לפיו תמכו כל השרים, ללא יוצא מן הכלל, בדגל האחד ובהמנון האחד.

● בן-גוריון ביקש מן הציונים-הכלליים לסגת מדרישתם להכליל סעיף זה בחוק חי- נוך החובה עצמו, פן יגרסו הדבר להתגרות חבריו. הוא ביקש שהענין יכלל בחוק-דגל מיוחד, שיאסור הנפת דגל שני על כל בנין ממשלתי. לפי הצעה זו, שנתקבלה על ידי הציונים-הכלליים, היה הדגל על בתי-הספר נזכר רק בתקנה ממשלתית, לא בחוק הכנסת. זה היה המצב כשעלה המסך (האדום) על המחזה.

